

— על זמנם של שוטרים ועל עיסוקיהם של צעירים.

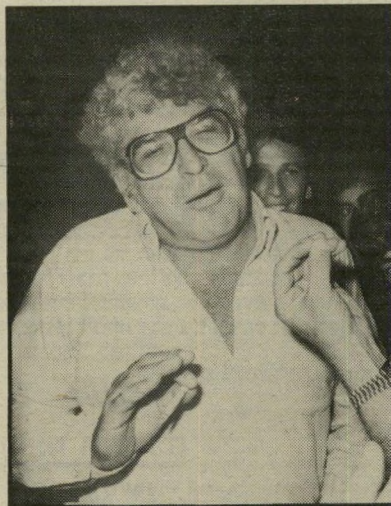
זה לא פלא שרצח צעירי קשישים בתל-אביב אינם נתפשים. זה לא פלא שאנטי-צעירות בצפון המסוכן אינם נתפשים. זה לא פלא שרובם המכריע של הפורצים לעשרות דירות תל-אביביות מדי שבוע אינם נתפשים. כי מישטרת תל-אביב עסוקה. עסוקה במה? בציד כרוזות: לשלוח שלוש נידודות ו-15 שוטרים, שעיקר מלאכתם לתלוש כרוז של דגל של מדינה שאפילו אינה קיימת ושם תקום, אני מקווה, לא תהיה מדינת אויב!

מאידך אני לא מבין את הצעירים מאחורי הכרוז. מה זה הביג דיל, השילוב של הדגלים האלה? זה מקדם עניין כל שהוא? זה עושה רושם על משהו זה, כמו ילדים קטנים, בא רק למטרה אחת: להראות להם: אז ראו דגל פלסטיני, אז מה? זה בסך הכל דגלים, לשמח ילדים!

אורי רייסר, רמת-גן

זרדה ואת לא ייטס

לעורך העולם הזה הלך ערב בלונדון בגלל שירי של ויליאם באטלר ייטס (יומן אישי, העולם הזה 8.5). לקורא כץ הלכו הרבה ערבים, בירושלים, בגלל זלדה, נתן זך ויהודה עמיחי.

בבנישתי

לא להיבהל מערימות של מיספרים

איזה עולם קטן הוא העולם הזה (ללא מרכאות). מה שקרה לאורי אבנרי לפני הרבה שנים, קרה גם לי, גם כן לפני כמה שנים טובות. הייתי סטודנט באוניברסיטה העברית, כשהי דגש בלימודי היה על בחורות ולוגיה. היו שם, בשנים 1975 — 1977, המון נחמדות והיו גם מסיבות וערבים בטעמון ואפילו במינך ואחר-כך, כשהגענו לחדר ברחביה, או בטלביה או במושבה הגרמנית, הן התחילו פיתאום להקריא לי את יצירותיהם הנפלאות של זלדה ושל נתן זך ושל יהודה עמיחי.

בניגוד לאורי אבנרי, אני גם כיום לא מתפעל מהשירים של המשוררים המקוראים, וליתר ביטחון גם נשאתי לאשה עולה חדשה מאמריקה. הייתי בטוח שמפיה שירים אני לא אשמע. איוו טעות! אתם צריכים לשמוע איך היא מקריאה הכל — מוולט ויטמן עד אלן גינסבורג. אבל את זה היא עושה אצלי בבית.

גבי כץ, רמת-השרון

(המשך מעמוד 3)

סוכריות, אם עליידי וייצמן ואם כאמצעות משהו אחר.

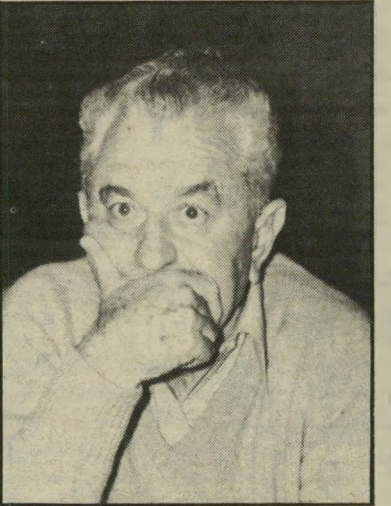
במידה והגורמים המוסמכים של צה"ל יגיעו למסקנה שהשטח כולו, או בחלקו, אינו נחוץ עוד, יהיה צורך לערוך בו פרצלציה חדשה... הרגשתי שאת הקרקעות שיש לגביהן בעלות קושאנית אמיתית ואלה, לדעתי, מעטות ביחס, יש להחזיר לבעליהן הפלאחים. קרקעות אחרות, חסרות בעלות פרטית, אפילו שעוברו בזמנו עלי ידי משהו, ייכנסו לחשבון הפרצלציה הכללי.

בנושא איקריט ובירעם הרגשתי שבעקרון אני בעד כיבוד הסכמים והתחייבויות... כוונתי היתה להתחייבויות רישומיות ומוסמכות כיותר, ואינני בטוח שכאלה ישנן כנמצא. התחייבויות בעל-פה של מפקד מקומי אינה בכחינת התחייבות היכולה לחייב מדינה.

ח"כ בני שליטא, הכנסת

יתרון היקנתון

לא כל אחד מתפעל מהאירוויזיון. אני כן דור הפלמ"ח. שירי האירוויזיון מגעילים אותי. אז פתחתי את הרדיו ורדיותי נחת משירים עבריים ישנים. ממש מחיים נפש. והופתעתי להאזין לשיר היקנתון מפי אהובה צדוקי, אחרי כליכך הרבה שנים שגנזו אותה. אומנם, העולם שייך לצעירים, אבל עדיין מוקדם

וייץ

מדי לקבור את הוקנים, הזכאים לשמוע שירה תרבותית.

נתן גולדברג, חולון

בירבור אקדמי ממוספר

הקורא גורביץ קובע כי לא די לומר "חכמים, היזהרו בדברכם!" אחרי עיון במיספרי הקרקעות והאנשים בגדה המערבית (העולם הזה 8.5) הוא מציע לומר גם "חכמים, היזהרו במיספריכם!"

הרוח הרעננה שרענן וייץ הכניס לרוח המיספרים היבשים והמכהילים של מירון בבנישתי רק מוכיחה מה שמדמיר סכרתי. לא צריך להיבהל ממילים בומבסטיות ולא צריך להיבהל מערימות של מיספרים.

תירוץ-הרמה הזה — שהגרה המערבית מיושבת כולה יהודים ובין כך כבר נטלו את כל הקרקעות מהערבים ואז על מה יש עוד לדבר — תמיד נשמע לי חשוד. אני כבר לא מתכוון שאם המדובר בקרקעות, הרי מי שהפקיע, יכול לבטל את ההפקעה; יישובים ואנשים אפשר לפנות (ואת זה ראינו יפה מאוד בצפון-סיני). ולא שאני רואה אסון גדול, שבתנאי שלום, יהיו יהודים, אם ירצו בכך, במדינה פלסטינית.

אבל עיקרו של עניין: רענן וייץ הוכיח שוב שלא צריך לקבל כל בירבור אקדמי ממוספר כתורה למשה מסיני. יש לברוק כל מיספר לגופו של עניין ואז — ראה זה פלא!

אהרון גורביץ, תל-אביב

דגלים, לשמח ילדים

החרמת הכרוז שעליה דגל הלאום ודגל פלסטין (העולם הזה 8.5) מעוררת היריהורים בליבו של קורא

קליא י'ן.

מקנוניה אמריקאית עולמית נגד ברית-המועצות. הקשבת לי לדברי השגריר ונתתי לו תשובה שנראתה לי הגיונית. אם ממשלת-ישראל משתמשת, לדעתו, בפיגועי הפיראטיות כבאמתלה כדי לתכנן מילחמה בסוריה. מדוע לא תטיל מוסקווה על שגרירה ברמשק לבקש מממשלת סוריה להפסיק את הפיגועים, ולוא לזמנמה. עד שיישכך המשבר?

השגריר הסובייטי פרץ בצחוק. האם אתה באמת חושב שמישהו ברמשק מקשיב לשגריר שלנו? אמר.

פגישה עם אשכול

התפתחות זו מילאה אותי בדאגה. הששית שישאר נגרת אל תוך מילחמה. העלד לה העלות את הסיכסוך הישראלי-ערבי לדרגה חמורה עוד יותר.

הצגתי שאלה: האם ניתן בימינו לאטום גבול כאמצעי-מיגנה, אשר ימנעו כימעט לגמרי פיגועים מצד לוחמי-גירילה?

התעמקתי בחומר המקצועי שהתפרסם בספר רות הצבאית בעולם. בעיקר בקשר עם מילחמת ויאטנאם. שכבר היתה אז בעיצומה. האמריקאים החלו מפעילים שם מיגון רחב מאוד של אמצעי-מיגנה חדשים. תוך שימוש בטכנולוגיה חדשה לגמרי. התייעצתי עם מומחים ביטחוניים בארץ. שהיו מוכנים להרדיף אותי בחשאי בנושא זה.

התוצאה היתה אותה כתבה. הצעתי את הקמתו של קורמגן מתוחכם. תוך שימוש באמצעים טכנולוגיים חדישים, בקרה אלקטרונית וחילופים אווירי (מסוקים). הצעתי לשתף בתוכנית זו את המעצמות. המעוניינות במניעת מילחמה כמרמח. ולתבוע מהן את מימון הפרוייקט. שקראתי לו. כדי לסכר את האוזן. קו מגן-דוד". הכתבה לא עוררה שום תגובה. מכיוון שהייתי אז חבר-כנסת. העליתי את הרעיון גם בבית-הנבחרים. הוא עורר סערה של קריאות גנאי וריבוי-לעג. בניגוד לדיעה הרווחת כיום, לא היו בכנסת השישית פחות כסילים מאשר בכנסת ה-11.

לא התייאשתי. ביקשתי פגישה עם ראש-הממשלה ושר-הביטחון. יחסי עם לוי אשכול היו. משום-מה, לבניים מאוד. כאשר שלחתי לו פתק על בקשתי לשוחח עימו על נושא חשוב. הזמין אותי עוד באותו יום. נפגשנו בחדרו של ראש-הממשלה בקומה השניה של הכנסת.

בין השאר העליתי בה רעיון קריה-מגן. והרציתי עליו בהרחבה. על סמך הנתונים שהיו בידי. לא הופתעתי כאשר אמר אשכול כי הרעיון כבר נרזן בצמרת מערכת-הביטחון. אולם הוא נפסל. לדבריו. ביגלל המחיר הגבוה. שכחתי את המיספר שהוא נקב בו (נדמה לי שזה היה שני מיליון דולאר לקילומטר, אך איני בטוח). נדהמתי מטיעונו והאמתי שמילחמה תעלה, בלי ספק, במחיר כספי הרבה יותר גבוה, שלא לדבר על מחיר-הדם.

ההמשך ידוע: היתה הסלמה בפיגועים (אם כי גם בשיאם הם לא התקרבו לרמת הפיגועים שאנחנו רגילים לה כיום). ישראל השיבה באיומי מילחמה. במאי 1967 טענה סוריה כי ישראל עומדת לפלוש לרמת-הגולן. גם ברית-המועצות הכריזה בקול-יקולות שישראל עומדת לפתוח במילחמה. גמאל עבד-אל-נאצר, שלא רצה לפגור אחרי הסורים, עשה מתווה דרמאטית וריכז צבא גדול בסני. אין כיום ספק שהמנהיג המצרי לא התכוון לפתוח במילחמה. אך ישראל ראתה בכך איום על קיומה. ופתחה במילחמת ששת-הימים.

על אטימת הגבול הצפוני של ישראל מפני פיגועים אפשריים. אחרי נסגרת צה"ל מלבנון. לדברי העיתון, מוקם קורמגן מודרני ביותר. הכולל גדרות אלקטרוניות ממוחשבות, חפיר בנוסח ימרי-הביניים שנועד למנוע פריצה של מכונות-תופת, ועוד ועוד. העיתון ידע גם לגלות את מחיר הקו הזה — סכום-עתק לכל קילומטר. להיטוריה של העולם הזה.

כ-7 בדצמבר 1966 הופיעה בשבועון זה כתבה שנשאה את הכותרת "קו מגן-דוד".

משהו על הרקע; במהלך שנת 1966 גברו לאורך הגבול הסורי פיגועים של פיראטיות פלסטיניות. בראש הפעולה עמד האירגון פת"ח

הכתבה בדצמבר 1966 השגריר הסובייטי צחק

של יאסר ערפאת. שהחל אז כוכש לעצמו במהירות מעמד חשוב בעולם הערבי. פעולה זו נתמכה על-ידי המישטר הסורי, שראה בכך אמצעי חשוב כדי ליטול את הכוכה בעולם הערבי מידי גמאל עבד-אל-נאצר. המנהיג המצרי שהיה אליל העולם הערבי. סוריה בישרה אז את הדוקטרינה של "מילחמת-שחרור עממית" נגד ישראל.

ממשלת-ישראל. בתגנת ראשי-הממשלה ושר-הביטחון לוי אשכול, התייחסה למגמה זו בדאגה גוברת. ראש המטה הכללי, יצחק רבין, השמיע תודעה שהייתה גלים בעולם: שמטרתו של ישראל היא להפיל את המישטר הסורי. הוא רמז כי לשם כך מוכנה ישראל לצאת למילחמה. ראשי-הממשלה השמיע תודעה דומה. מדי פעם פורסמו בעיתוני העולם ידיעות על ריכוז כוחות ישראלים בגבול הסורי.

שרה הרגשה כללית כי המרחב צועד לקראת מילחמה. העלולה לגרום למשבר עולמי. סוריה נתמכה על-ידי ברית-המועצות, וישראל כבר היתה אז בתחנות של ארצות-הברית. באחד הימים ביקש אותי השגריר הסובייטי ברמתיגן להיפגש עימו. השגריר היה איש פיקח, כעל חושיהומור. בשיחה עימי טען שהפיגועים בגבול הסורי אינם אלא אמתלה לישראל להחרח מילחמה. הכוונה האמיתית של ממשלת-ישראל היא, לדבריו, להפיל את המישטר הסורי. מפני שהוא פרו-סובייטי. פעולת ישראל היא חלק

שותפים

מס-הכנסה תמיד בחדשות. גם השבוע, לפני 25 שנה, כאשר גליון העולם הזה הביא את פטוקי-השבוע מפיו של חבר ועדת-הכספים של הכנסת:

ח"כ חרות, הדייר יוחנן באור, על ההצהרות האחרונות של נציב מס הכנסה בדבר שותפות-אמת בין הנישויים מים לשלשונות-המס: "משל למה הדבר דומה? לשותפות בין מרביץ-מכות ל מקבל-מכות. שניהם שותפים למכות!"